

end være sjælbent, er det i alt Fald klart, at det behøver ikke at være en Hændergartner, Skaden tilføies, for at den skal være betydelig; thi der kan jo lige op til Herregaardsbygninger ligge saa kostbare Hænderlæg, som tilhøre den, at den Skade, som tilføies ved Brandvæsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger, let kan løbe op til flere hundrede Rigsdaler. Vandstedet kan jo desuden ligge paa en Hvedemark eller i en Have, hvortil man skal skaffe sig Afgang i en Fart uden Hensyn til, hvad man derved kommer til at ødelægge. Naar det er blevet sagt, at det gjaaldt om at gjøre Communerne interesserede i, at der skeer saa lidt Skade som muligt, saa er det en Tanke, som ligger meget nær, og som jeg ogsaa selv har fremhævet; men dette kan dog ikke føre til at lægge den hele Byrde over paa Communerne. Man maa erindre, at de Folk, som gjøre Skaden, ofte ere andre end dem, der ville komme til at erstatte den; det er saaledes ofte Tjenestefolk (Stemmer: Ogsaa ofte udenfogens Folk!) Sa ganske vist ogsaa ofte udenfogens Folk, paa hvem Erstatningspligten altsaa ikke vil komme til at hvile. — Den høitærede Minister anførte fremdeles, at det var naturligt at lægge Byrden paa de samme Kasser, hvoraf Brandvæsenets øvrige Udgifter udredes, men det bliver dog et Spørgsmaal, om det har været rigtigt at lægge Udgifterne ved Slutnings- og Redningsforanstaltningerne i det Hele paa de Kasser, som hidtil have maattet udrede dem, eller om det ikke var rigtigere, at disse Kasser fik deres Udgifter erstattede af Brandforsikringselskaberne, saaledes som det er Tilfældet for Kjøbenhavns Vedkommende, og i saa Tilfælde falder jo Grunden til at lade dem bære Erstatningsbyrden bort.

Hvad den Bemærkning af den høitærede Minister angaaer, at det var vanskeligt at lægge Byrden paa Forsikringselskaberne, troer jeg dog, at han ved hele sin Beviisførelse kom noget i Strid med de Motiver, hvormed han selv har ledsaget Lovforslaget, idet han i disse gaaer ud fra, at man ikke skal give en Lov som den foreliggende med Hensyn til Løsøre, fordi Løsøre deels i Reglen er forsikret og deels kan forsikres, hvormod man skulde give den med Hensyn til Afgrøde paa Marken og i

Haver, fordi denne ikke kan forsikres i Brandforsikringselskaber. Det er nemlig blevet oplyst i Landstinget, at der findes Selskaber, hvori man virkelig kan forsikre saadan Afgrøde, og saaledes er den Forudsætning, hvorfra den ærede Minister i sit Forslag er gaaet ud, bristet, og jeg seer derfor ikke, hvorfor man ikke med Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet om Afgrøde og Dignende kan være sig ad paa samme Maade som den, hvorpaa den høitærede Minister i sine Motiver til Lovforslaget vil, at man skal være sig ad med Hensyn til Løsøre. Efter Ministerens Udtalelse om, at han, naar man vil gjøre Forandringer i Lovudkastet, ligesaa gjerne seer, at det iaften bliver forkastet, skal jeg nu fastholde min Beslutning at stemme imod Lovforslaget.

H. M. Petersen: Jeg vil for mit Vedkommende nødig see Lovens forkastet, idet jeg troer, at vi trænge til saadanne Bestemmelser som dem, den indeholder. Hvorvidt disse ere absolut rigtige, skal jeg ikke sige Noget om; jeg troer vel, at det er muligt at foretage Forbedringer deri, men ubetinget at lægge Byrden over paa Brandforsikringselskaberne antager jeg dog ikke gaaer an. Man tænke sig et Hus, som ligger i den østlige Ende af en Landsby, og hvis Ødelæggelse gjør, at hele Landsbyen reddes; skulde saa det Selskab, som i dette Tilfælde har forsikret det, paatage sig en Skadeserstatning, som maastee er større end Afsummen for hele Huset, hvis det var nedbrændt? Det vilde dog være urimeligt. Naar man siger, at de, der ere interesserede i, at dette Hus ikke lider Skade, skulle erstatte denne, saa spørger jeg: Hvem er det? Der er maastee flere. Jeg sætter, at alle Løsøregjenstande i hele Byen blive reddede, fordi en eller to Haver eller Marker blive ødelagte derved, at man trænger ind paa dem, for at komme til Vandbeholdninger, som egentlig ikke ere Branddamme, men som man benytter for at kunne overghde Tagene paa de Huse, der ligge ved Siden af den brændende Bygning, Nød bryder jo alle Love, og man tager, hvad man har ved Haanden — den hele By bliver reddet paa Grund af disse Foranstaltninger; men Huset ødelægges; — skulle saa de Selskaber,